

ling, som ikke gennem Udenrigsministeriet, men saavel vi som selve Udenrigsministeriet fik den gennem de fremmede Blade. I saa Henseende er der en Forandring nu; vi have nu virkelig mærket Noget til Udenrigsministeriet; vi mærke nemlig dertil paa Budgettet. Der er her en Forandring om Oprettelse af to nye Gesandtschaftsposter. Det er ganske vist ikke Meget og heller ikke i og for sig et Tegn paa Fremfærd, men det er dog altid Noget. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde have foretrukket, om det var blevet som tidligere, thi naar man læser Grunden til, at disse to Gesandtschaftsposter ønskes oprettede, saa viser det sig at være den, at Regjeringen ikke har set sig i Stand til at stifte nogen Traktat med Spanien. Det er nu ganske rigtigt; den høie Regjering har bragt det dertil, at Danmark er det eneste Land, der ikke har opnaaet nogen Handelstraktat med Spanien. Det er et Spørgsmaal, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa nu, men jeg skal blot sige, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar det i Sommerens Løb og ved forskjellige Leiligheder betragtes som en ganske ligegyldig Ting, om vi opnaa en saadan Forstaaelse eller ikke. Sagen er bleven betegnet som et islandsk Anliggende, som et rent Alibi-spørgsmaal, der ikke vedkom vor kommercielle Udvikling. Det er naturligvis kun Uhyndighed og total Uvidenhed, der kan sige den Slags Ting; thi i vort Land staar Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle have Handelen paa Island, eller Norge skal have den, i Forbindelse med, hvorvidt vor Skibsfart skal have den Udvikling, som den vilde kunne faae, dersom vi fik en virkelig gunstig Traktat med Spanien, om vi med andre Ord skulle overfløies paa et Marked endnu, og derpaa lægger jeg ikke saa lidt Vægt i Dieblisset, da vi uden og maaste med Regjeringens Skyld efterhaanden ere komne i en mindre gunstig Stilling overfor andre europæiske Markeder, navnlig ogsaa de nærmeste Lande, og da vi altsaa maa ønske at aabne os saa mange Handelsveje som muligt. Det er imidlertid en bekendt Ting, at det ikke er lykkes Regjeringen. Den har ført disse Forhandlinger paa en Maade, som jeg for Resten ikke er i Stand til at sige Noget om, men med et Resultat, som ganske vist er lig Nul. Det er ikke vor Skyld, at vi ikke vide Meget herom; thi vi have spurgt Regjeringen saavel om det Resultat, den har opnaaet, som om, hvilke Skridt den har gjort for at afværge de uheldige Følger af Ophævelsen af den spanske Traktat; men Regjeringen har erklæret, at den ikke kunde svare derpaa her i Folkethinget, og da den samme Sag senere under en anden Form blev draget frem i

Landstthinget, blev den paa en vidunderlig og mystisk Maade kvælt; man hørte ikke Mere til den Ting. Det Gæstede, man har faaet at vide om de spanske Forhold, har man erfaret paa en Maade, som jeg maa tilstaa ikke tiltaler mig; gennem Bladene. Jeg kan henvise de Herrer til „Nationaltidende“ for isjor; der findes nogle Oplysninger, der ere hentede af en bekendt Generalkorrespondents Artikler til Provindsblade. Denne Avisforfatter har haft mere Lykke med sig end baade Folkethinget og Landstthinget; han har skaffet sig Oplysninger fra Regjeringen, og disse Oplysninger ere saa gaaede videre over i „Nationaltidende“. Af afgjørende Betydning er det ikke; jeg skal blot notere det for at vise den Praxis, der synes at være til Stede i Udenrigsministeriet, at hvad der ikke maa tales om i Folkethinget og Landstthinget, kan en Generalkorrespondent nok faae at vide alligevel. Resultatet er imidlertid disse to nye Gesandtschaftsposter, og jeg fremhæver dem netop, fordi de ere saa overordentlig karakteristiske for den nuværende Tilstand. I et Land, hvor man har en Regjering, der føler sig Ansvar — og det gjør enhver Regjering, der tror at kunne udrette Noget, og som vil udrette Noget — er et saadant Uheld som det med den spanske Handelstraktat i Almindelighed et Nederlag for en Udenrigsminister; han føler, at han i det Mindste bør gjøre sig den Ulejlighed at forsvare sig for vedkommende Afdelinger af Repræsentationen, han vil enten gjøre Skridt for at vise, at han har været uskyldig i den Sag, eller ogsaa vil han gaa sin Vej. Her har imidlertid et saadant Uheld for Administrationen slet ikke anden Følge end den, at der forlanges nye Embedsmænd. Det er overordentlig karakteristisk for vore danske Tilstande. Det ser saa virksomt ud, at hver Gang det viser sig, at Regjeringen ikke kan udrette Noget, saa forlanger den et Par nye Embedsmænd, saa hjælper det. Her vil man have to nye Gesandtschaftsposter. Men nu er Sagen den, at vi have haft og have i Tjenesten Gesandter, som ikke have overdrevent Meget at bestille, og som kunde have været brugte i den Sag, som det her dreier sig om, da de ere særlig kjendte med de spanske Forhold, idet de selv have været Gesandter i Spanien. Men ingen af dem har man tænkt paa; man har ladet dem blive hjemme, uagtet man kunde have anvendt dem uden Overbeholdelse. Men naar det synes rent galt, saa i Stedet for at aflægge Regnskab, erkjende sine Feil, forlanger man to nye Embedsmænd! Det gjør alle Regjeringer, der ikke kunne præstere Noget. Jeg tror, at Regjeringen maaste